

Перед землетрусом

Микола Руденко

Між сірих скель Південного Алтаю
(Там, де Катунь розбурхано реве)
Зустрів я сонях побіч прірви скраюб—
Створіння покалічене, криве.

Як він попав на ці холодні скелі —
У дикий хаос височин і круч?

Довкола ні людини, ні оселі —
Лишень змокріла вовна сірих туч.

Земляче мій нещасний, де ті пальці,
Які тебе зронули в твердь гори?
Що звідали в житті старі бувальці —
Лиш розкуркулення чи й табори?

Вони лягли в соснову домовину
Чи просто серед листя і трухи?
Даруй мені срібlistу насінину —
Хай розповість про страдницькі шляхи.

Зненацька сонях, змучене створіння,
Гранітну товщу корінцем прошив —
І щось гойднулося в його корінні,
Неначе гору він заворушив.

Здавалося, то огир шию здибив —
Земля з-під ніг пливла серед відлунь.
Тряслась гора, униз летіли глиби —
Котилися в розгнівану Катунь.

Що сталося? Чому це почалося?
Як спінилась катунська течія!
А в мене наїжачилось волосся:
Хто зрушив гору — соняшник чи я?